

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **F. Š.,** zastoupeného JUDr. Irenou Spitzovou advokátkou se sídlem Heršpická 5, Brno, proti žalovanému: **Finančnímu ředitelství v Brně,** se sídlem nám. Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2005, č. j. 29 Ca 229/2004 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám zástupce žalobce, JUDr. Ireny Spitzové, advokátky, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2150 Kč.

Odůvodnění:

I.

Včas podanou kasační stížností brojil žalovaný (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 21. 7. 2004, č. j. FŘ-110/4942/04-0107.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel s poukazem na § 103 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), uvádí, že rozhodnutí krajského soudu spočívá na nesprávném posouzení právních otázek týkajících se dokazování v daňovém řízení dle § 2 odst. 3 a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daň. ř.“), a postupu odvolacího orgánu dle § 50 d. ř. Soud podle stěžovatele ve svém rozhodnutí nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí stěžovatele o odvolání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel chtěl ve své kasační stížnosti prokázat, že soud posuzoval postup odvolacího orgánu při dokazování v daňovém řízení nesprávně, když požadoval, aby se stěžovatel zabýval „návrhy důkazních prostředků“, které ani v odvolacím řízení předloženy nebyly (předmětem přezkoumání soudu je rozhodnutí o odvolání), odkazoval na konkrétní návrhy důkazních prostředků, uplatněné částečně v žádosti na obnovu řízení a v žalobách na přezkoumání správních rozhodnutí. Žalobce dle stěžovatele ve svém odvolání uváděl pouze nekonkrétní tvrzení, k předložení žádných konkrétních důkazních prostředků nedošlo. V závěru odvolacího podání to bylo i zdůvodněno, když žalobce konstatoval: „Doklady prokazující původ vložených prostředků nelze dle názoru odvolatele spravedlivě žádat.“. U správce daně prvního stupně, tj. na Finančním úřadě ve Zlíně (dále jen „finanční úřad“), se k doplnění a objasnění skutečností uvedených v podaném odvolání uskutečnilo s poplatníkem a jeho zástupcem dne 24. 11. 2001 jednání, a poté bylo odvolání i s jeho doplněním postoupeno odvolacímu orgánu k rozhodnutí. Stěžovatel zdůraznil, že toto je rozhodný výchozí stav, jenž byl posuzován a přezkoumáván v obou rozhodnutích o odvolání, a je tedy zcela evidentní, že nebylo možno hodnotit soudem v rozsudku příkladmo uvedené „navržené důkazní prostředky“. Stěžovatel předmětné odvolání zamítl. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba a téměř současně žádost o obnovu řízení. V řízení o obnově pak byly v dané záležitosti poprvé předloženy některé doklady (potvrzení o době zaměstnání, dohoda o půjčce-dlužní úpis, žádost na Celní úřad ve Zlíně a na Okresní soud ve Zlíně, a to o poskytnutí dokladů, a tvrzení o podání žádosti firmě O. a sdělení, že další fyzické osoby může poplatník předvolat jedině k podání důkazu u soudu, neboť již neexistují písemné doklady o dalších půjčkách). Žádost o obnovu řízení byla rozhodnutím stěžovatele zamítnuta. Soud se o řízení o obnově v odůvodnění rozsudku napadeného kasační stížností vůbec nezmiňoval a pouze obecně uvedl, že daňový řád nevylučuje možnost navrhovat důkazní prostředky např. ve fázi odvolacího řízení či v rámci návrhu na obnovu řízení. Rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu pro nepřezkoumatelnost.

Stěžovatel uvedl, že tehdy kasační stížnost nepodal, protože se domníval, že ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí došlo z důvodů víceméně formálních, soud již má o povaze případu představu a je s to jej zásadně posoudit. S ohledem na zkušenosti z dosavadního řízení (účelová nekonkrétní tvrzení, důkazní prostředky neprokazující požadovanou skutečnost) nepovažoval stěžovatel za nutné výsledky daňového řízení doplňovat (§ 50 odst. 3 d. ř.). Odvolatel v období po právní moci zrušujícího rozsudku do doby nového rozhodnutí o odvolání údaje svého odvolání nepozměnil, nedoplnil a nepředložil žádné důkazní prostředky. Stěžovatel tedy odvolání v souladu s ust. § 50 odst. 6 d. ř. zamítl.

Stěžovatel vidí důvodnost kasační stížnosti především v tom, že požadavky soudu na stěžovatele coby odvolací orgán při vedení dokazování v odvolacím řízení jsou nezákonné, když v podstatě žádá, aby byly posuzovány „návrhy důkazních prostředků“, jež nebyly předmětem odvolacího řízení. Soud sice slovně proklamuje souhlas s výkladem stěžovatele ohledně rozložení důkazního břemene, konkrétně to však nijak nedokumentuje, pouze sáhodlouze cituje stanoviska obou stran a sám se pak s problematikou nijak nevypořádává a vůbec nerozlišuje, ve kterých stádiích daňového řízení byly konkrétní návrhy uplatněny. Stěžovatel podotýká, že nepochybně nelze demagogicky absolutizovat požadavek na co nejúplnější zjištění skutečností. Zásada materiální pravdy se v daňovém řízení uplatňuje v tom smyslu, že daňovému subjektu je zde dána možnost (resp. povinnost) svá tvrzení prokázat. Tato možnost však v žádném případě nejde do bezbřehých, časově neohraničených dimenzí. Stěžovatel dále uvedl, že v daňovém řízení jde vždy také o rychlost řízení a tím i efektivitu výběru daní. Taktéž v zájmu právní jistoty zúčastněných jsou zákonem stanovena konkrétní procesní pravidla, lhůty a relativně samostatná stadia daňového řízení.

V přezkoumávaném případě nadto nešlo o nadmíru striktní postup správce daně, neboť daňový subjekt měl dostatečně dlouhou dobu k předložení důkazních prostředků. Ty však správci daně ani odvolacímu orgánu nepředložil a požadované skutečnosti tak neprokázal. Důkazní prostředky předložil pouze v rámci žaloby proti výše uvedenému zrušenému rozhodnutí o odvolání. V daňovém řízení, a to ani po zrušení prvního rozhodnutí o odvolání žádné důkazní prostředky předloženy nebyly. Podle stěžovatele soud nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí o odvolání (§ 75 s. ř. s.).

Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

II.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji pokládá za nedůvodnou a že se v celém rozsahu ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku. Soud podle něho správně přijal závěr, že jeho odvolání bylo důvodné, když z obsahu spisů bylo prokázáno, že v průběhu daňového řízení navrhoval a předkládal k prokázání konkrétní důkazní prostředky. Stěžovatel se však v napadeném rozhodnutí s jeho návrhy na provedení důkazů vůbec nevypořádal. Protože daňové řízení není ovládáno zásadou koncentrace, mohl žalobce důkazní prostředky navrhovat ve kterékoliv fázi daňového řízení. Žalobce dále uvedl, že i pro stěžovatele platí ustanovení § 31 odst. 2 d. ř., podle něhož správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Žalobce dále uvedl, že nemůže souhlasit s tím, že stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje skutkovými okolnostmi, které se týkají daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 1994, které jsou pro předmětné řízení, týkající se daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 1995, irelevantní. Nesouhlasí rovněž s tím, že je mu stěžovatelem kladeno k tíži, že v průběhu daňového řízení měnil stanoviska k výzvě daňového orgánu, kterou byl vyzván, aby prokázal, že finanční prostředky vložené do podnikání jako osobní vklad v roce 1995 nejsou předmětem daně z příjmů, jsou od této daně osvobozeny nebo již byly zdaněny. Žalobce setrvává na stanovisku, že neexistuje zákonná opora pro požadavek doložit zdroje vkladů do podnikání a vůbec jakýchkoliv zdrojů finančních prostředků, pokud pocházejí z období před účinností současně platného zákona o daních z příjmů. Pokud pak žalobce v průběhu řízení toto své stanovisko měnil a uvedl další zdroje finančních prostředků a navrhl další důkazy k jejich prokázání, bylo to pod tíží situace, do které byl jednotlivými následnými úkony správce daně přiveden. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu České republiky ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05. Konstatoval, že stěžovatel se nemůže domáhat skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání prvního rozhodnutí o odvolání, neboť toto rozhodnutí bylo jako nezákonné soudem zrušeno. Uvedl, že stěžovatel nemá zájem objektivně zjistit skutkový stav na základě jím navržených důkazů.

Z těchto důvodů navrhl, aby kasační stížnost byla v celém rozsahu zamítnuta.

III.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

IV.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti: Dne 6. 1. 1999 byla u žalobce zahájena daňová kontrola. V průběhu této daňové kontroly byl žalobce výzvou ze dne 29. 8. 2000, č. j. 166930/00/303933/4002, vyzván k prokázání zdanění finančních prostředků, které vložil do podnikání v roce 1995 ve výši 7 000 000 Kč. V odpovědi na tuto výzvu uvedl, že neexistuje zákonná opora pro požadavek doložit zdroje vkladů do podnikání, nad rámec svých zákonných povinností však uvedl, že finanční prostředky vložené do podnikání v letech 1994-1995 nepocházejí z podnikání a časově pocházejí z let 1980-1989, tedy z období dlouho před účinností současných daňových a účetních předpisů. Na základě zprávy o této daňové kontrole ze dne 23. 10. 2000, č. j. 193649/00/303933/1759, byl žalobci dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 11. 2000, č. 1000001271, za zdaňovací období roku 1995 stanoven základ daně ve výši 6 953 781 Kč a vyměřena daň ve výši 288 257 Kč. V této zprávě finanční úřad uvedl, že žalobce nevyvrátil pochybnosti správce daně o tom, že předmětné finanční prostředky jsou předmětem daně z příjmů, nejsou od této daně osvobozeny, nebo se nejedná o prostředky, které již byly zdaněny. Neunesl tak důkazní břemeno a v důsledku toho mu správce daně zvýšil základ daně podle § 23 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce dne 4. 12. 2000 odvolání. V tomto odvolání žalobce konkretizoval mj., že finanční prostředky získal během 12 let práce stavbyvedoucího v tuzemsku a především během několika let práce v Libyi. Dále uvedl, že byl během komunistické éry sponzorován ze strany své rodiny v tehdejším západním Německu. Takto získané prostředky uchovával doma. Tyto prostředky pak v letech 1994-1995 vložil do podnikání. Odvolání stěžovatel zamítl rozhodnutím ze dne 11. 9. 2000, č. j. FŘ-110/871/01-107, ve kterém aplikoval ust. § 35 odst. 5 d. ř., když dospěl k závěru, že daňovou povinnost nebylo možné stanovit dokazováním, a proto je oprávněn ji stanovit podle pomůcek.

Téměř současně s výše uvedenou žalobou podal žalobce žádost o obnovu řízení a v průběhu řízení o tomto mimořádném opravném prostředku předložil některé důkazy, např. potvrzení o době práce na stavbě v Libyi, dohodu o půjčce-dlužní úpis L. M.. Stěžovatel tuto žádost zamítl rozhodnutím ze dne 20. 6. 2002, č. j. FŘ-110/81/02-0107.

Stěžovatel toto rozhodnutí o odvolání napadl žalobou ze dne 17. 9. 2004. Krajský soud v Brně této žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 30. 3. 2004, č. j. 29 Ca 478/2001 - 64 a rozhodnutí stěžovatele o odvolání zrušil. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že napadené rozhodnutí přebralo závěry prvostupňového správního orgánu o tom, že žalobce neunesl důkazní břemeno dle ust. § 31 odst. 9 d. ř., ale stěžovatel aplikoval navíc ještě ust. § 31 odst. 5 d. ř., a to bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění a v tomto směru také změnil výrok prvostupňového rozhodnutí. Soud jej proto jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zrušil. Stěžovatel o odvolání žalobce rozhodl znovu, a to rozhodnutím ze dne 21. 7. 2004, č. j. FŘ-110/4942/04-0107. Svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce nesplnil svou povinnost dle § 31 odst. 9 d. ř. ohledně předmětných vkladů.

V žalobě, ze dne 17. 9. 2004, kterou žalobce toto rozhodnutí o odvolání napadl, je především uvedeno, že pokud žalovaný znovu rozhodoval o odvolání, byl povinen vzít v úvahu všechny jím učiněné návrhy na provedení důkazu, a to nejen ty které uvedl v řízení

před správním orgánem prvního stupně, ale všechny, které uvedl ve všech souvisejících řízeních. Měl tedy povinnost vzít v úvahu i důkazy uvedené v návrhu na obnovu řízení ze dne 8. 11. 2001 a v žalobě ze dne 11. 9. 2001 proti rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud této žalobě rozsudkem napadeným kasační stížností vyhověl a rozhodnutí stěžovatele ze dne 21. 7. 2004, č. j. FŘ-110/4942/04-0107, zrušil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že není rozhodné, zda žalobce navrhl konkrétní důkazní prostředek v jiné fázi řízení než např. před prvostupňovým správcem daně. Daňový řád nevylučuje možnost navrhovat důkazní prostředky např. ve fázi odvolacího řízení, či v rámci návrhu na obnovu řízení. Jestliže se stěžovatel v odůvodnění předmětnou žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádal s žalobcem uplatněnými návrhy na dokazování, porušil tak svoji povinnost ve smyslu ust. § 2 odst. 3 d. ř. Stěžovatel sice není povinen provést všechny žalobcem navržené důkazy, ovšem pokud tak neučiní, je povinen svůj postup řádně odůvodnit.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Stěžejní pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je posouzení stěžovatelovy námitky, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda měl povinnost zohlednit důkazy, případně vypořádat se s návrhy důkazů, uplatněnými v žalobě, případně v řízení o obnově řízení poté, co bylo jeho rozhodnutí zrušeno a on o odvolání žalobce rozhodoval znovu.

Není pochyb o tom, že podle § 31 odst. 9 d. ř. leží důkazní břemeno na žalobci. Je také zřejmé, že podstatné konkrétní důkazní prostředky předložil, popřípadě navrhl až v žalobě proti rozhodnutí o odvolání, které bylo zrušeno, případně v návrhu na obnovu řízení, a v jím následovaném řízení. Jak již však bylo judikováno: „*Ze žádného ustanovení části čtvrté zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nelze dovodit vázanost odvolacího orgánu skutkovými zjištěními učiněnými správcem daně v I. stupni ani podmínku, aby nově zjištěné skutečnosti mající vliv na rozhodnutí existovaly již ke dni vydání správního rozhodnutí I. stupně.*“ (Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2003, č. j. 30 Ca 110/2001 - 30, publikován pod. č. 182/2004 Sb. NSS). Tím, že bylo původní rozhodnutí stěžovatele o odvolání zrušeno, odvolací řízení se vrátilo do stádia před vydáním rozhodnutí, tj. do doby, kdy je podle daňového řádu možné předkládat a navrhovat nové důkazní prostředky (§ 48 odst. 7 d. ř.). K námitkám stěžovatele týkajícím se efektivity a rychlosti daňového řízení, tj., že žalobce měl dostatek času předložit důkazy v daňovém řízení a tuto lhůtu nelze neúměrně prodlužovat, Nejvyšší správní soud uvádí následující: Je nepochybné, že pokud by výsledkem odvolacího řízení bylo bezvadné rozhodnutí, důkazní prostředky předložené stěžovatelem poprvé až v žalobě by samozřejmě nemohly rozhodnutí stěžovatele změnit, neboť jak sám stěžovatel uvádí, při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud původní rozhodnutí stěžovatele o odvolání zrušil pro nepřezkoumatelnost (a Nejvyšší správní soud nad rámec nosných důvodů rozhodnutí uvádí, že se i s tímto rozhodnutím krajského soudu ztotožňuje). Skutkovým a právním stavem, ze kterého krajský soud při rozhodování vycházel, je tedy stav po uplatnění či navržení nových důkazních prostředků v žalobě či návrhu na obnovu řízení. Krajský soud tak postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s.

Není ani rozhodné, že důkazní prostředky nebyly předloženy či navrhnuty přímo v odvolání případně v jeho doplnění. Podle § 31 odst. 2 d. ř. správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Navíc podle ustanovení § 2 odst. 3 téhož zákona hodnotí správce daně při rozhodování důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Je nepochybné, že skutečnosti, které byly uplatněny v žalobě a návrhu na obnovu řízení, které předcházely vydání předmětnou žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele, v daňovém řízení (odvolacím) najevo vyšly.

Nejvyšší správní soud se tedy z výše uvedených důvodů ztotožňuje s názorem krajského soudu ve sporné otázce. Povinností stěžovatele bylo vypořádat se v rozhodnutí o odvolání, které následovalo po zrušení jeho původního rozhodnutí o odvolání v téže věci, se skutečnostmi a stěžovatelovými tvrzeními patrnými z obsahu první správní žaloby podané dne 12. 11. 2001, resp. z návrhu na obnovu řízení podaného dne 8. 11. 2001, jakož i s dalšími skutečnostmi, které v rámci řízení těmito podáními zahájených vyšly najevo, zejména tím, že se o nich stěžovatel zmiňoval. Již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Afs 31/2005 - 57, zveřejněném pod č. 868/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, se uvádí, že *„vyjitím najevo“ nutno pak v ustanovení § 50 odst. 3 větě druhé daň. ř. rozumět jakýkoli způsob přibytí informace o skutečnosti, jež může být pro výsledek řízení rozhodná, do dispoziční sféry správního orgánu. Je-li uvedená informace obsahem správního spisu, nutno ji nepochybně považovat za vyšlou najevo.* Jestliže tedy součástí správního spisu při rozhodování stěžovatele ve věci odvolání žalobce byly písemnosti týkající se předchozích řízení, nepochybně je nutno považovat skutečnosti v nich zaznamenané za „vyšlé najevo“, neboť odvolací správní orgán je měl nepochybně ve své dispoziční sféře.

VI.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění důvodu kasační stížnosti uplatňovaného stěžovatelem – krajský soud posoudil věc ve výsledku správně. Nejvyšší správní proto kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Obiter dictum Nejvyšší správní soud připomíná, že již bylo judikováno v rozsudku tohoto soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 Afs 111/2005 - 74 (www.nssoud.cz), že *splnění zákonných povinností daňového subjektu, a sice zda nedostatek či absence důkazů neumožňuje již stanovit daň dokazováním (§ 31 odst. 5 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), zkoumá odvolací orgán k okamžiku rozhodnutí správce daně prvního stupně* (k ideovým východiskům uvedeného rozsudku viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, č. j. 1 Afs 70/2004 - 80, publikován pod č. 937/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Odvolací orgán je tedy při posuzování důvodnosti odvolání sice povinen zabývat se – v souladu s výše zmíněným výkladem § 50 odst. 3 věty druhé d. ř. – všemi skutečnostmi, jež jsou obsahem správního spisu, ovšem z hlediska posouzení, zda bylo, či naopak nebylo lze stanovit daň dokazování, posuzuje relevanci důkazů k okamžiku rozhodnutí správce daně prvního stupně. Z hlediska jiných skutečností, jež se mají při posuzování důvodnosti odvolání hodnotit, však již uvedené pravidlo neplatí.

Pro případ žalobce to znamená, že pokud by stěžovatel posuzoval, zda u stěžovatele nedostatek či absence důkazů neumožňuje již stanovit daň dokazováním (a tedy splnění podmínek přechodu k stanovení daňové povinnosti podle pomůcek), posuzoval by to podle

skutkového a důkazního stavu ke dni vydání dodatečného platebního výměru ze dne 8. 11. 2000, č. j. 207141/00/303912/1503. Pozdější skutečnosti či důkazní návrhy samy o sobě nemohou vést ke změně závěru o možnosti či nemožnosti stanovit daň dokazováním. Samozřejmě však není vyloučeno – a to je nutno zdůraznit – dokazování před odvolacím orgánem směřující k tomu, aby bylo zjištěno, jestli správce daně prvního stupně postupoval správně při zjišťování, zda daňovou povinnost lze stanovit dokazováním, anebo zda ji je třeba určit podle pomůcek; znamená to tedy, že lze před odvolacím orgánem zejména provádět důkazy, které neprovedl správce daně prvního stupně nebo které provedl, ale podle názoru daňového subjektu k nim nesprávně nepřihlédl či je nesprávně hodnotil, má-li tím být ověřena jejich relevance z hlediska posouzení, jakou cestou se má daňové řízení na „výhybce“ mezi stanovením daňové povinnosti dokazováním nebo podle pomůcek vydat.

U žalobce ovšem – alespoň tak lze soudit z ne zcela jednoznačných vyjádření zejm. v dolní části str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele, jakož i na str. 5 zprávy o daňové kontrole ze dne 3. 11. 2000, č. j. 193649/00/303933/1759 – nebyla daňová povinnost stanovena podle pomůcek, nýbrž dokazováním, s tím, že správce daně dospěl k závěru, že žalobce neunesl svoji důkazní povinnost ve vztahu ke skutečnostem, které byl povinen prokázat. V případě žalobce tedy zásada vyvinutá v judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j.2 Afs 111/2005 - 74, není aplikovatelná.

VII.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce naopak měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem a činily dle jeho vyúčtování celkem 2150 Kč. Byly tvořeny odměnou za dva úkony právní služby ve výši 2000 Kč [převzetí případu a příprava zastoupení v řízení o kasační stížnosti, vyjádření ze dne 26. 10. 2005 ke kasační stížnosti – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], paušálem 150 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalobce má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši shora uvedené.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu